

Byung-Chul Han

La crisi de la narració

Traducció de
David Torres

herder

Títol original: Die Krise der Narration

Traducció: David Torres

Disseny de la coberta: Stefano Vuga

© 2023, Matthes & Seitz Berlin Verlag, Berlin

© 2023, Herder Editorial, SL, Barcelona

ISBN: 978-84-254-5052-5

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, amb excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) si necessiteu reproduir-ne cap fragment (www.conlicencia.com).

Impremta: Ulzama digital

Dipòsit legal: B-13195-2023

Printed in Spain - Impres a Espanya

herder

ÍNDIX

Pròleg	II
De la narració a la informació	17
Pobresa en experiència	27
La vida narrada	37
La vida nua	49
Desencantament del món	57
Del <i>shock</i> al <i>like</i>	73
Teoria com a narració	81
Narració com a curació	89
Comunitat narrativa	97
<i>Storyselling</i>	103

Silenci, es narra!
Tinguem, si us plau, una mica
de paciència per narrar.
I que després la narració ens faci pacients!

PETER HANDKE

Pròleg

Avui en dia tothom parla de narratives. La paradoxa és que l'ús inflacionari de les narratives manifesta una crisi de la mateixa narració. Fa furor la moda de l'*storytelling*, que és l'art de narrar històries com a estratègia per transmetre missatges emocionalment, però el que trobem darrere d'aquesta aparatosa moda és un buit narratiu, que es manifesta com a desorientació i manca de sentit. Ni l'*storytelling* ni el tomb a la narrativitat faran que *torni la narració*. Que un paradigma es tematitzi expressament, o que fins i tot s'acabi convertint en tema preferit d'investigació, ja pressuposa una *profunda alienació*. La demanda clamorosa de narratives denota que s'hi produeix una *disfunció*.

Quan les narracions ens acomodaven en l'*ésser*, és a dir, quan ens assignaven un *lloc* i feien que *ser al món* fos per a nosaltres com *ser a casa*, perquè donaven sentit a la vida i li brindaven suport i orientació, és a dir, quan la mateixa vida era una *narració*, no es parlava de *storytelling* ni de narratives. Es fa un ús inflacionari d'aquests conceptes precisament quan les narracions n'han perdut la força original, la

gravitació, el misteri i, fins i tot, la màgia. Quan ens adonem de l'*artifici*, perden la *veritat intrínseca*. Llavors les percebem com a contingents, intercanviables i modificables. Deixen de ser-nos vinculants, i perden la força connectiva. Ja no ens fixem en l'*ésser*. Tot i les exagerades expectatives que es creen actualment entorn de la narrativa, la veritat és que vivim en una *era postnarrativa*. La consciència narrativa, que es basa en una estructura teòricament narrativa del cervell humà, només és possible en un temps postnarratiu, és a dir, fora de l'abast de la *força de fascinació que exerceix la narració*.

La religió és una narració característica, amb una veritat intrínseca. Amb la seva manera de *narrar*, ens *salva* de la contingència. La religió cristiana és una metanarració, que no omet cap racó de la vida i la fonamenta en l'*ésser*. Al mateix temps cobra un sentit narratiu. El calendari cristià fa que cada dia tingui un sentit propi. En l'era postnarrativa, el calendari perd el caràcter narratiu i es converteix en una agenda sense sentit. Les festivitats religioses són els clímaxs i els apogeus d'una narració. Sense narració no hi ha festa ni temps festiu, no hi ha sentiment de festivitat, viscuda com una sensació intensa d'*ésser*; no hi ha més que feina i temps lliure, producció i consum. En l'era postnarrativa, les festes es comercialitzen com a esdeveniments i espectacles. També els rituals són pràctiques narratives. S'integren sempre en un context narratiu. Com a tècniques simbòliques d'instal·lació en una llar, fan que *ser al món* sigui com *ser a casa*.